

MIRJAM VAN DER VEGT

De zomer van de vreemdeling

MOZAÏEK | ZOMERNOVELLE

De zomer van de vreemdeling

De zomer
van de
vreemdeling

Zomernovelle

Mirjam van der Vegt

UITGEVERIJ MOZAÏEK, ZOETERMEER

Van Mirjam van der Vegt verschenen eerder:

Schaduwvlucht, roman

De laatste patiënt, roman

Koester je hart – 40 stilletips voor je leven

ISBN 978 90 239 9416 9

NUR 301

Ontwerp omslag: Studio Vrolijk

Foto auteur: Gert-Jan van der Tuuk

Layout en dtp binnenwerk: Gerard de Groot

De zomer van de vreemdeling verscheen eerder als bijlage bij
EO Visie.

© 2012 Uitgeverij Mozaïek, Zoetermeer

Alle rechten voorbehouden

Rogier

Ze zwaait de wc-rol heen en weer als een soldaat op oorlogsmissie en heel even twijfelt Rogier of hij haar toch niet achterna zal gaan. Hij had zijn opmerking beter voor zich kunnen houden. Dan valt zijn blik op de deuk in hun stationcar. Als Jorien zijn aanwijzingen beter had opgevolgd, had de wagen er nu niet zo gehavend uitgezien. Om de caravan precies zo neer te zetten dat de zon hen 's ochtends vroeg zou wekken, wilde ze vlak langs de noestige boom parkeren. De caravan stond weliswaar in één keer goed, maar de auto...

Ze had haar schouders opgehaald. 'Wat maakt het uit, het is maar een deuk.'

Misschien had ze gelijk, maar na een lange, vermoeiende tocht was het de druppel geweest. 'Zo zou je niet hebben gereageerd als er een deukje in jouw geliefde caravan was gekomen,' had hij gesnauwd.

'Wat bedoel je daarmee? Ben je niet blij met al die

uren die ik erin gestoken heb om dat ding weer toonbaar te maken?’

Hij had beter moeten weten en het gesprek toen al moeten staken. Maar zo gaat dat met druppels; als het water eenmaal begint te stromen, is er geen houden meer aan. ‘Van mij had je al die uren niet hoeven spenderen om van dat ding weer een hippe Kipcara van te maken. Alsof ik behoefte heb aan zo’n ‘hip’ geval. Ik heb behoefte aan een vrouw die tijd heeft voor haar gezin.’ Helemaal verkeerd natuurlijk, hij had het heel anders moeten brengen.

‘Geen tijd voor haar gezin? Moet je jou zien, achter die laptop van je. We hadden afgesproken dat je hem niet mee zou nemen en nu vraag je ineens om een wifi-aansluiting? En je baard,’ ze had hem van top tot teen gemonsterd, ‘hoe lang laat je die eigenlijk staan?’

Het duurde even voordat hij begreep waar ze het over had. Je begon de discussie met een deuk die zij had gemaakt, en eindigde met de baard die hij al een paar dagen liet staan en die hem blijkbaar schuldig maakte. Hoe deden vrouwen dat toch?

Nadat hij de caravanpoten heeft uitgedraaid, stapt hij naar binnen, waar hij struikelt over de tentzakken van Jenna en Damian. Waar zijn die pubers eigenlijk? Waarom zetten ze hun tent niet eerst op voordat ze de boel verkennen? Het is warm binnen. Als hij nu eerst de stroomaansluiting regelt, wordt dat biertje dat hij vanochtend in de koelkast heeft gestopt, hopelijk snel koud. Misschien gaat het sneller als hij het in

het vriesvak legt. Er ligt al vlees, maar dat moet er maar even uit. Vanavond kan het direct op de barbecue om hun aankomst te vieren. Hij heeft de houtskool al meegenomen en rijdt zo wel langs de supermarkt voor de rest. Lukraak opent hij een aantal kastjes. Waar heeft Jorien die snoeren nu neergelegd die hij haar gisterochtend heeft aangegeven? Het was de afspraak dat die op hun oude plek zouden blijven. Alles wat eerst bruin was, heeft ze wit geschilderd met een aantal grijze accenten. Ook alle kussenhoezen zijn vervangen; ze zijn nu donkerpaars en donkerroze in plaats van geelbruin. Om die kleuren heeft ze een strijd met hem gevoerd, maar hij moet toegeven dat het een flinke verbetering is. Niet dat hij deze hele metamorfose nodig vond. Maar Jorien wel. Ze heeft ruimte nodig. Licht. Nu, dat is gelukt. Zelfs het bed waarop ze met zijn tweeën slapen, lijkt groter. Voor het eerst hebben ze deze ruimte 's nachts weer voor zichzelf. Jenna wilde altijd binnen slapen, in plaats van in een tentje. Onzin natuurlijk, wanneer hebben Jorien en hij nog enige privacy? Hij is daarom in eigen persoon met zijn dochter naar de campingwinkel gegaan, waar ze een werptent hebben uitgezocht. Als je dat ding in de lucht gooit, staat hij binnen twee minuten. Samen met Damian heeft hij hartelijk gelachen om de benaming 'werptent', maar de dames konden hun humor niet zo waarderen. Vroeger was dat wel anders; toen lachten ze samen om elk flauw geintje dat ze maar konden verzinnen.

Ergens zijn ze het kwijtgeraakt, maar waar? Wanneer is zijn Jorien zo serieus geworden? Waarom schurkt ze zich 's nachts niet meer tegen hem aan? Hij mist haar geur, haar lijf en zelfs haar blik. Ze lijken elkaar de laatste maanden alleen nog maar aan te kijken als ze ruzie hebben.

Eindelijk heeft hij de snoeren te pakken. De aansluiting is zo gefikst. Hij controleert wat lampen en het gasfornuis. Jammer dat het bier nog warm is, want dat heeft hij wel verdiend. Het is verleidelijk nu direct zijn internetverbinding even te checken, maar dat kan hij beter doen als Jorien ver uit de buurt is. Hij tuurt in de richting waar hij de toilethokken vermoedt. Waar blijft ze eigenlijk? De voortent moet nog op, de matten uitgelegd en er moet water worden gehaald. De zon is feller dan hij had gedacht, dus is het misschien slim naast de luifel nog een parasol op te zetten. Opeens staat hij een moment in de schaduw, een felgekleurde parachute scheert over hem heen. Hij pakt een stoel en gaat erbij zitten. Met zijn hoofd in zijn nek ziet hij een stuk of tien parapenters voorbijkomen. Kleine mensjes aan dunne scheerlijntjes, die hun leven toevertrouwen aan zo'n lapje stof. Ze zagen hen al toen ze langs het meer van Annecy richting de camping reden. Zelfs Damian, normaal verdiept in een Donald Duck of een ander tijdschrift, keek op. 'Dat gaan wij dus ook doen,' was hij stellig. Jorien schudde haar hoofd, maar hij begreep de jongen. Straks zal hij eens informeren

hoeveel zoiets kost en wat de voorwaarden zijn. Lucht. Licht. Ruimte. Daar kan hij ook wel wat van gebruiken.

Jorien is zijn laatste opmerking niet vergeten. Door het spektakel boven hem heeft hij haar niet aan zien komen en nu hoort hij haar luidruchtig kasten open en dicht doen in de caravan. Na haar vraag over zijn baard, was zijn simpele constatering geweest: ‘Alsof het jou wat uitmaakt of ik wel of geen baard heb staan. Je wilt toch niet door mij aangeraakt worden. Hoe lang is het nu geleden?’ Met die vraag krijgt hij Jorien altijd op de kast en daarom heeft hij hem ook al drie weken niet gesteld. Ze zijn getrouwd! Is het dan gek dat hij verlangt naar intimiteit met zijn eigen vrouw? Haar hoofd zit te vol. Ze zit compleet aan haar tax, dus hij hoeft er niet eens over te beginnen. Hij kijkt weer naar boven; daar waar het leven alleen maar bestaat uit een strakblauwe lucht.

‘Het bier,’ ze staat in de opening van de caravan, ‘waar heb je dat gelaten?’

‘In het vriesvak.’ Hij sluit zijn ogen en verwacht een reprimande of een uitval. Het blijft stil. Even later voelt hij een lauw glas tegen zijn arm aan gedrukt. ‘Hier, het is nog niet heel erg koud, maar zullen we delen?’ Haar handen beroeren zijn arm, ze streelt hem. ‘Je hebt kippenvel,’ lacht ze. Daarna gaat haar blik naar boven, waar opnieuw een aantal parapenters vlak over hem heen scheren. ‘Het ziet er wel

geweldig uit, vind je niet?’ Hij kijkt naar haar lichtgebruinde huid, de sproeten op haar neus en de krullen die uit haar staart hangen. Hij voelt haar hand op zijn arm, nog steeds. Het bier zakt door zijn slokdarm, naar zijn maag en benen. Zijn lijf voelt zwaar aan; alsof hij nooit meer op kan staan. ‘Ja,’ zegt hij, terwijl hij naar haar blijft kijken. ‘Absoluut geweldig.’

Als alle nachten hier hetzelfde zijn, moet hij de komende twee weken elke dag op het strand bijslapen. Het is nog maar tien uur, maar toch is het al warm. Hij legt zijn handdoek neer waar het zandstrand begint en kijkt om zich heen. Het water oogt alsof het ook nog wakker moet worden; het heeft nog niet de felblauwe kleur van later op de dag. De bergen iets verderop zijn omgeven door mist die er niet lang meer zal hangen. In de lucht zijn er bij de toppen van de dichtstbijzijnde berg alweer felgekleurde stipjes te zien; vrijheidszoekers tussen hemel en aarde. Het strand ligt er verlaten bij. Alleen een moeder met kind bouwt een zandkasteel aan de waterkant, en iets verderop ligt een oudere vrouw te lezen op een luchtbed. Of slaapt ze, omdat ze net als hij ook geen oog heeft dichtgedaan vannacht? De muziek was tot vier uur stampend en dreunend aanwezig geweest; vast de discotheek van een dorp verderop. Gelukkig lagen Jenna en Damian veilig in bed. Bij

gebrek aan leeftijdsgenoten hebben ze de avond bij de caravan doorgebracht en een spelletje gedaan. Om Jorien tegemoet te komen, liet hij de laptop uit. Toen Damian later op de avond terugkwam van het washok, rook hij meteen de wietlucht. Hij heeft hem direct naar zijn tent gedirigeerd, zodat Jorien niets zou merken. Deze vakantie moet hij maar eens samen met Damian op pad voor een gesprek van man tot man.

Als hij zijn ogen sluit, loopt hij zoals elke ochtend zijn projecten na. Hij heeft de offertes voor het winkelcentrum de deur al uit, hoewel de aannemers er tijdens de bouwvak niet op zullen reageren. De klus die hij binnengehaald heeft met Benthe heeft het bedrijf voor even van de rode cijfers gered. Het is uitstel van executie, want hoe lang zal de crisis nog aanhouden? Als er geen bouwprojecten zijn, moet hij uiteindelijk mensen de laan uitsturen. De contracten van een aantal werknemers heeft hij niet kunnen verlengen en de rest kan hij geen garanties geven. De sfeer is er niet beter op geworden. Sommige mannen vinden dat hij alles moet aannemen tegen welke prijs dan ook, maar hij wil kwaliteit blijven leveren. De prijsvechters hijgen in zijn nek; hij ziet hoe zij de opdrachten voor zijn neus uit de vijver vissen. De cijfers dansen voor zijn ogen en hij kan het niet helpen; hij moet toch weer aan haar denken. Aan Benthe. Hoe lang kent hij haar nu al? Eeuwen lijkt het. Hij heeft haar nooit als een begeerlijke vrouw gezien,

altijd als compagnon. Zo heel vrouwelijk is ze nu ook weer niet. Kort haar, haar mooie lijf verstopt onder ruimvallende kleding. Tot voor kort wist hij niet eens dat ze een mooi lijf had. Tot die bedrijfsvideo. Om de betrouwbaarheid van hun zaak onder de aandacht te brengen, werden er opnames van hen gemaakt. Zij in een of ander rokje met truitje, hij nonchalant zonder stropdas, met het bovenste knoopje open. Ze moesten dicht bij elkaar aan tafel zitten en dan doen alsof ze samen ontspannen aan het werk waren. Benthe schonk zijn koffie in, heel geconcentreerd en precies. Het was alsof de schellen hem van de ogen vielen. Schonk ze niet elke dag zijn koffie in? En wie legde altijd alles voor hem klaar? Ze was er, ze zorgde... en ze had borsten. Dat zag hij toen opeens, door dat truitje. Hij krijgt het opnieuw warm en gaat op zijn buik liggen. Ophouden nu. Hij heeft altijd gedacht dat hij anders was. Hij struint geen internetsites af om aan zijn trekken te komen en blootkalenders zijn in de werkketen op zijn bouwplaatsen niet toegestaan. Niet dat hij wereldvreemd is, maar hij wil het zo zuiver mogelijk houden. Als Benthe dat kopje koffie niet op zo'n aandachtige manier had ingeschonken, was er niets aan de hand geweest.

‘Hai.’

Hij veert op. Jenna ploft naast hem neer. ‘Is het water koud?’

‘Dat gaan we nu uitproberen!’ Hij springt overeind, neemt een spurt en duikt onder, in de hoop al zijn

gedachten op de bodem achter te laten. Als hij bovenkomt, bonkt zijn hart tot in zijn oren. Zijn lijf tintelt en hij moet zijn ogen dichtknijpen tegen de zon.

‘Vaaakaantie...!’ schalt zijn stem over het water. Hij luistert of hij de echo terug hoort komen. Een echo vol verwachting. In plaats daarvan is er Jenna’s stem: ‘Pap, doe niet zo vreselijk stom.’ Ze staat aan de rand van het water, op lange hoge blanke benen. Haar donkere haar wappert door een bries voor haar gezicht, over haar schouders. Hij krijgt een brok in zijn keel.

‘Wat kijk je nou? Is deze bikini soms weer niet goed of zo?’

‘Hij is helemaal goed. Ik vind je prachtig,’ dat wil hij haar toeroepen over het water, voordat al die andere ogen haar meenemen naar plekken waar hij haar niet kan beschermen. Vorig jaar zou hij de woorden zonder aarzelen uitgesproken hebben, maar nu rent hij op haar toe en spettert haar alleen maar nat.

‘Ophouden, anders ga ik ergens anders liggen!’ gilt ze.

‘Zullen we volleyballen?’ Hij wijst naar een bal die eenzaam op de golven dobbert.

Ze loopt de kant op, waar Jorien inmiddels ook is gearriveerd. ‘Nee, ik ga bij mam liggen.’

Hij zwemt nog een paar rondjes, misschien bedenkt ze zich nog. Het is hun jaarlijkse uitdaging om hun record bal hooghouden te breken, steeds in een

ander buitenlands meer. Lac de Serre-Ponçon, Gerardmer, het Comomeer, het meer van Bourget, het Gardameer. Jenna plakt hun vorderingen elk jaar in de fotoboeken. Waarom bekruipt hem dan nu het gevoel dat het dit jaar anders zal zijn?

Als hij de kant oploopt, liggen de dames in de volle zon, beiden met een zomerhoed over hun gezicht. Hun lijven glimmen van de zonnebrandolie.

‘Lekker, nog wat koude druppels,’ mompelt Jorien als hij zijn natte haar boven hen uitschudt. En daarna: ‘Weg jij nu, je staat in onze zon.’

Hij laat zijn hand over haar rug en schouders glijden. Ze heeft een nieuwe bikini aan, rood met witte stippen. Gedecideerd duwt ze hem weg. ‘Laat ons even rustig liggen. Misschien kun jij wat eten en koffie bij de caravan halen. En een parasol.’

‘Koffie?’ echoot hij.

Ze werpt hem een kushand toe vanonder haar hoed. ‘Tweede kastje links. Je bent een schat.’

Hij gaat. Hij gaat nog ook! Met grote stappen, dat wel.

‘Kom je er nog ’s uit?’ zegt hij tegen de dichte tent van Damian. Hij rukt aan de rits en gooit de flap open. Binnen laat hij de koffie pruttelen en giet het in een thermoskan. Eerst een mok voor zichzelf. Hij schenkt de beker vol en gaat zitten, terwijl hij zijn blik laat rusten op het bos, dat vlak naast hun caravan begint. Machtige bomen met een uitgewaaierd

bladerdak die de felle zon filteren tot loom, vredig licht. Diep geworteld in de grond lachen ze vast om die figuren die hun hele hebben en houden verplaatsen in de hoop wat rust te vinden. Hij brandt zijn tong. Dit is koffie zoals koffie hoort te zijn. Koffie... nee, hij gaat niet weer aan haar denken.

Dan pas ziet hij de caravan die schuin tegenover hen staat. Die moet net aangekomen zijn, want gisteren stond hij er nog niet. Aan de zijkant zit een pezige man met halflang haar tegen een boom geleund. Hij draagt een grijs slonzig hemd en heeft zijn haar met een sjaaltje uit zijn gezicht geknoopt. Zijn diepbruine arm gaat omhoog en hij steekt zijn duim op. ‘Dat had je even nodig zeker?’

Ook een Nederlander dus, nogal vrijpostig.

‘Wil je een bak?’ Rogier houdt de thermoskan omhoog.

‘Bewaar maar voor je vrouw,’ lacht de man terwijl hij in zijn caravan verdwijnt, ‘onze tijd samen komt nog wel.’

De thermoskan blijft in de lucht zweven, terwijl zijn hersenen door de openslaande caravandeur een kleur registreren. Bruingeel. Die man heeft bruingele kussens in zijn caravan liggen. Hij knippert met zijn ogen. Het is warempel ook een Kip. Daar zijn er natuurlijk duizenden van, maar deze lijkt wel erg veel op die van hen vóór de metamorfose.

Jorien en Rogier zijn dringend toe aan vakantie. De capriolen van hun opgroeiende kinderen baren hun zorgen, ze hebben al heel lang geen tijd meer voor elkaar en moeten op hun werk ook nog alle zeilen bijzetten. Maar gelukkig is het nu zomervakantie: twee weken luieren op een camping aan het meer van Annecy. Eenmaal op de plek van bestemming laat de rust echter op zich wachten. Rogier verstopt zich achter zijn beeldscherm en Damian en Jenna worden opgepakt door de Franse politie. De komst van een vreemdeling op hun veld legt een bom onder de relatie van Jorien en Rogier. Wie is die man die ervoor zorgt dat Jorien weer fluitend over de camping loopt? Waarom krijgt Rogier het gevoel dat zijn vrouw en kinderen hem steeds meer ontglippen?

'Een herkenbaar verhaal met een sterke plot vol actie en spanning.' - Arie Kok, hoofdredacteur *EO Visie*

Mirjam van der Vegt is schrijfster, spreker en trainer. Eerder verschenen van haar hand twee veelgeprezen romans (*Schaduwvlucht* en *De laatste patiënt*) en het stilteboekje *Koester je hart*. De thema's aandacht en stilte komen terug in al haar werk, zo ook in deze zomernovelle.

NUR 301
www.mirjamvandervegt.nl
www.uitgeverijmozaiek.nl